

земельна політика у сфері планування використання та охорони земель в Україні здатна забезпечити ефективне, оптимальне завершення реформування земельних відносин в державі.

Література

1. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року // Офіційний вісник України. – 2001. – № 46. – Ст. 2038.
2. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17 лютого 2011 року // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 34. – Ст. 343.
3. Єрмоленко В. М. Проблемні питання цільового призначення земель / В. М. Єрмоленко // Актуальні проблеми правового забезпечення екологічної безпеки, використання та охорони природних ресурсів: Матер. міжнар. наук.-практ. конфер., 9-10 жовтня 2009 р. / За заг. ред. А. П. Гетьмана, М. В. Шульги. – Х.: Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого, 2009. – С. 27-29.

УДК 349.3:369.5

Копиленко О. Л., д.ю.н., професор,
директор Інституту законодавства Верховної Ради України,
член-кореспондент НАН України, м. Київ, Україна

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПЛАНУ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕФОРМ В УКРАЇНІ

*Мудрий законодавець починає не з видання законів,
а з вивчення їх придатності для суспільства.
Жан Жак Руссо*

Забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ, наслідком успішності яких має стати підвищення стандартів життя з урахуванням європейського досвіду і вихід України на провідні позиції у світі, відновлення довіри громадян до всіх гілок влади – основні завдання, що ставить перед собою Українське суспільство.

Реалізація поставлених завдань безпосередньо залежить від ефективності законодавчої діяльності Українського парламенту, яка вимірюється, насамперед, якістю прийнятих законів, системною, виваженою і обґрунтованою інтенсивністю змін до законодавства, а також належним застосуванням єдиних науково-методичних підходів до планування законодавчої діяльності Верховної Ради України.

У цьому контексті за ініціативи Голови Верховної Ради України на виконання Розпорядження від 16 січня 2015 року Інститутом законодавства було розпочато роботу з розробки Перспективного плану законодавчих робіт Верховної Ради України на 2015-2017 рр.

В основу пропозицій до проекту Перспективного плану законодавчих робіт було покладено положення Угоди про асоціацію між Україною, з

однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони; Указу Президента України від 12 січня 2015 року «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020»; Позачергового послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України» від 27 листопада 2014 року; Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Постановою Верховної Ради України від 11 грудня 2014 року; Угоди про Коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна» у Верховній Раді України восьмого скликання.

Вперше в історії українського парламентаризму проект Перспективного плану передбачив планування законодавчої діяльності парламенту з урахуванням темпоральних меж роботи народних депутатів відповідного скликання, а також співпраці з Президентом України та Кабінетом Міністрів України.

Слід окремо відзначити, що новацією проекту стали чітко сформульовані назви законопроектів, розробка яких виокремлювалася зі змісту стратегічних документів, враховані ініціативи науковців у вигляді законодавчих ідей та уявлень, що впливають з визначених проблем розвитку суспільства та потребують законодавчого оформлення.

Результати проведених Інститутом законодавства наукових досліджень стану національного законодавства та перспектив його розвитку стали підґрунтям для змістовного наповнення проекту Перспективного плану. При здійсненні підготовки проекту Перспективного плану було застосовано метод предметно-блокового моделювання розвитку національного законодавства за окремими галузями чи напрямками регулювання, що враховує принцип системності законодавства та взаємодії всіх його елементів, принцип логічної послідовності при визначенні пріоритетів і перспектив розвитку законодавства.

На основі узагальнених пропозицій робочих груп з опрацювання розділів Плану (Розпорядження Голови Верховної Ради України «Про підготовку проекту Плану законодавчого забезпечення реформ в Україні» від 31 березня 2015 року) та здійснення Інститутом законодавства науково-методичного супроводу було підготовлено і схвалено Постановою парламенту від 4 червня 2015 року План законодавчого забезпечення реформ в Україні, який сміливо можна назвати знаковою подією як для представницької демократії, так і для наукового середовища, адже до сьогодні не існувало усталеної уніфікованої практики перспективного планування законодавчої діяльності Українського парламенту.

Ухвалений парламентом План законодавчого забезпечення реформ в Україні став результатом копіткої роботи, консолідації зусиль та узгодження позицій широкого кола представників різних політичних сил,

громадськості, вітчизняного та міжнародного експертного середовища щодо досягнення консенсусу у визначенні правової основи законодавчої роботи із забезпечення реформ в Україні.

Реалізація Плану законодавчого забезпечення реформ є запорукою безповоротності реформ в Україні, сталого розвитку та європейського майбутнього держави.

УДК 342.922

Любченко М. І., к.ю.н.,
Полтавський юридичний інститут,
НЮУ імені Ярослава Мудрого, м. Полтава, Україна

ДЕЯКІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ТЕРМІНОЛОГІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ

Питання термінології існує в будь-якій спеціальній галузі права; і чим більш специфічна така галузь, тим більш гостро стоїть це питання. Стислість, чіткість, доступність змісту закону значною мірою залежить від термінології, що в ньому застосовується, її відповідності таким вимогам, як усталеність, єдність та адекватність суті тих правових явищ, які відображає відповідне поняття. Від точного значення того чи іншого терміну у сфері права часом може залежати доля і навіть життя багатьох людей.

Юридичний термін – це слово або словосполучення, яке виступає узагальненим найменуванням певного правового поняття або поняття, яке не є правовим, але в результаті функціонування у сфері юриспруденції набуває специфічних значеннєвих відтінків, вводиться в обіг представниками юридичної науки або законодавцем, характеризується емоційною нейтральністю та відносною стійкістю.

Стосовно необхідності використання в процесі розробки законодавства спеціальної термінологічної системи дослідниками в сфері законодавчої техніки велись і ведуться дискусії. Одні правознавці, наприклад Г. Доле, Г. Кіндерман, В. Гедеман вважають, що при створенні системи законодавства для точності та повноти правового регулювання потрібно використовувати спеціальну формалізовану мову, яка не може і не повинна бути зрозумілою людям без спеціальної юридичної підготовки. Така необхідність пояснюється прибічниками цієї точки зору специфікою змісту правових приписів, які не можуть бути виражені з необхідною точністю і повнотою розмовною або літературною мовою. Хоча вони й визнають, що незрозумілість нормативно-правового акта є значною проблемою для механізму правового регулювання, але вважають труднощі, пов'язані з доступністю мови закону, нездоланими. На їхню